

Kritische notenkraker

Van Roland Smulders verschenen eerder:

Een spoor van Adam, roman

Geef mij de schuld, roman

Parels en draken, columns

Weg naar de vrijheid, roman

Bij deze dan, columns

Gewoon anders, verhalen

De stoel van Fred, verhalen

Ze doen het er gewoon om, columns

Palabinda, verhalen

Raar blijft het, columns

Tegen het licht, columns

Ik bedoel maar, columns

Het is maar hoe je het bekijkt, columns

Corona en andere ongemakken, columns

Geen zorgen, columns

Met het oog op Oisterwijk, columns

Luis in de pels, columns

Diepzinnig bezig, columns

Een passend woord, columns

Achter het rookgordijn, columns

Er komt geen einde aan, columns

Een soort proteststem, columns

Kritische notenkraker

Roland Smulders

Schrijver: Roland Smulders
Coverontwerp: Roland Smulders
ISBN: 9789464486124
© 2022 Roland Smulders

Razende furie

Esther Ouwehand kan het gewoon niet laten haar kruistocht tegen premier Mark Rutte voort te zetten. Aan tafel bij het programma 'Buitenhof' ging het er weer lekker op los en zij lijkt niet van plan te zijn om er binnen afzienbare tijd mee te stoppen. Als reactie besluit ik haar toch maar Eucalypta te blijven noemen. Het is haar eigen schuld. Zij heeft er zelf voor gekozen met haar aanvallen op de kwetsbare Mark de zaak tot een persoonlijke vendetta te maken.

En Esther is niet alleen vasthoudend, maar ook heel erg eigenwijs. Kom bij haar alsjeblieft niet aan met de suggestie het eens over een andere boeg te gooien. De opmerking van een medetafelgast, dat de formatie eigenlijk toch wel een beetje bewust is gesaboteerd door het afgedwongen besluit alle vertrouwelijke notities openbaar te maken, valt niet goed bij Esther. Uiteraard niet, want dat openbaar maken stond tamelijk centraal in haar strategie tegen Mark. Het leverde haar de bewondering van een groot deel van de Nederlandse bevolking op. Zij wil niet dat de leden van de Partij voor de Dieren zich gaan afvragen of de planeet bij iemand met zoveel rancune wel in de beste handen is. Persoonlijk weet ik wel zeker dat het niet zo is, maar ik ben geen lid en het is dus niet aan mij het eindoordeel te vellen.

Een andere gast komt in hetzelfde programma vertellen over zijn zoektocht naar een zinvol leven en over mensen die naar zijn mening heel snel moeten ophouden andere mensen voortdurend de maat te nemen. Esther zit ondertussen op de achtergrond wezenloos te glimlachen als een moderne versie van de Mona Lisa. Ik vraag mij af of zij eigenlijk in de gaten heeft dat het verhaal ook op haar betrekking heeft. Presentator Pieter-

Jan Hagens wel, want hij haast zich de zinvolle gast mee te voeren naar het veilige terrein van de persoonlijke beleving en de betekenis die iemand heeft voor de mensen om hem heen. Parels voor de zwijnen, maar in elk geval is het gevaar van een razende furie weer even bezworen.

Op weg naar huis zal Esther met haar gedachten wel bij de komende confrontaties met Mark hebben gezeten. Zinvol leven is leuk, maar die liegende griezels uit zijn Torentje schoppen gaat er met gemak overheen. Voor de goede orde: ik geef hier alleen even de vermoedelijke gedachten van Esther weer. Misschien moet ze als bewijs van haar goede wil tijdens het debat over de formatie een exemplaar van dat zweefboek overhandigen. Zinvol leven: zou de demissionaire premier dat ook niet een keer willen proberen?

Terwijl Esther in de trein haar plan de campagne zit te bedenken, sturen de machthebbers in Beijing nog een paar honderd straaljagers naar Taiwan. Ze hebben niet echt kwade bedoelingen met de afvallige provincie, maar dat is geen garantie voor een goede afloop. En op Esther die mijn huid komt redden, hoef ik waarschijnlijk niet te rekenen. Het is wellicht verstandiger om voorbereid te zijn op bezoek. Hěn gāoxìng rènshì nǚ. Laten zij mijn Facebookaccount nu voortaan met rust?

Mijn gevoelige snaar

Mijn columns kunnen de indruk geven dat ik een zwartkijker ben. Zo'n lezegrim die aan alles wat op televisie wordt vertoond bij voorbaat al een gloeiende rothekel heeft. Dat mag meestal het geval zijn. Er zijn ook uitzonderingen. Sommige programma's vind ik zelfs ronduit mooi. Ik zal de lezers die van de stoel zijn gevallen even de kans geven weer plaats te nemen. Je zou dat mijn uit-de-kast-momentje kunnen noemen. Zelfs iemand die overal wel wat op aan te merken heeft, is niet van alle schulden vrij. Stuur bijvoorbeeld Matthijs van Nieuwkerk met Rob Kemps door Parijs op de sporen van Dalida en Charles Aznavour en ik ben verkocht. Het is sterker dan ik. Van buiten ben ik een branieschopper, maar dan wel eentje met een klein hartje.

Aan de teksten kan het niet liggen. Jaren onderwijs hebben mij niet verder gebracht dan: 'Je ne parle pas français.' Heel duidelijk, maar ik schiet er niet veel mee op als ik wil begrijpen waarom Matthijs en Rob zo geraakt worden door het chanson. Het kan mij er echter niet van weerhouden mee te surfen op hun golven van melancholie. Barbara? Nooit van gehoord, maar ik vind het prachtig.

Parijs oogt op televisie als een mooie stad. Een stad van cultuur en muziek. De gemeente die er in Nederland het dichtste bij in de buurt komt, is Volendam. Meer zal ik er niet over zeggen. Misschien dat ik nog eens in de trein stap om mijn eigen bedevaart naar Parijs te houden. Als ik heb geleerd de weg te vragen en het antwoord te verstaan. Er wonen nogal wat Nederlandse schrijvers in de Franse hoofdstad. Als ik er toch ben kan ik best even aanbellen om mijzelf voor te stellen. Nadat ik in een Frans winkeltje een artistieke hoed en een artistieke

sjaal van een meter of twee heb gekocht. Het geheel moet natuurlijk wel ergens op lijken. Anders kom ik niet eens voorbij de conciërge. Dankzij de boeken van George Simenon weet ik dat je die in Parijs vaak tegenkomt.

Dat ik ook op het trottoir tegenover het geboortehuis van Aznavour ga staan, durf ik niet te beloven. Ik heb het in Brouwershaven geprobeerd bij het ouderlijk huis van Jacob Cats, maar het deed weinig met mijn gevoelige snaar. Zonder iemand met de kennis om het verhaal compleet te maken blijft het toch behelpen. Vermoedelijk was dat voor Matthijs de reden Rob op sleeptouw te nemen. Het is altijd handig om te weten dat over de bronzen borsten van Dalida wrijven garant staat voor geluk in het leven. Ook als het er toch raar uitziet als een oude vent aan de borsten van een beeld staat te hannesen. Maar goed dat de inwoners van Parijs op dat vlak wel het nodige gewend zijn. Over plezier in het leven hoeven wij de Parijzenaar niks meer te vertellen.

Tussen woord en daad

Een woordvoerder van de Taliban heeft met klem tegengesproken dat de tolken die voor Nederland werkten kunnen rekenen op een uitnodiging zich bij een rechter te komen verantwoorden. Dat gelooft natuurlijk helemaal niemand - de Taliban beloofden eerder ook hun tegenstanders niet aan lantaarnpalen te hangen - maar wij doen alsof, zolang er nog met elkaar gesproken wordt. In ruil voor welk bedrag zijn de redelijke heren van de Taliban bereid nog een handjevol Afghanen te laten vertrekken?

Het zo geplaagde land is in de hoofdstroom van het nieuws al weggezakt. Er zijn geen beelden meer van wanhopige mensen bij een door Amerikaanse soldaten beveiligd hek. Maarten van Rossem vindt het zielig voor de bevolking, maar hij wijst erop dat die bevolking wel in meerderheid de Taliban steunt. Hij heeft ervoor gestudeerd, dus ik neem aan dat het klopt. De wereld moet leren leven met landen waar de klok duizend jaar is teruggedraaid.

In Nederland maken onze bestuurders zich vooral zorgen over de vraag hoe goed de Taliban zijn als het om grensbewaking gaat. De hemel verhoede dat er een massale vluchtelingenstroom op gang komt. Met de hele meute op weg naar West-Europa. Zoals eens de Hunnen. Geholpen door Poetin, Erdogan en Loekasjenko, die geen gelegenheid onbenut laten ons op de kast te jagen. De ene keer apart en dan weer gezamenlijk. Eerst de gaskraan dicht en dan de vluchtelingenkraan open. Willen wij het nog hebben over de mensenrechten, of geloven wij het zo ook wel?

Vroeger konden wij nog rekenen op de hulp van de Verenigde Staten als wij onder vuur kwamen te liggen. Het heeft er echter

alle schijn van dat president Biden het beleid van voorganger Trump op dat stuk van het buitenlandse beleid wel verdedigbaar vindt. Eigen volk eerst en alleen steun voor landen die de afspraken over het defensiebudget serieus nemen. Als Europa zo graag de grote broek wil aantrekken van machtsblok met pretenties, dan moet Europa ook zelf voor de nodige spierballen in de vorm van voldoende tanks en vliegtuigen zorgen. Iets wat nooit gaat gebeuren, omdat geen Europees land bereid is de beloofde financiële middelen echt op tafel te leggen. Tussen woord en daad staan namelijk andere verplichtingen in de weg en politici met een ongelooflijke hekel aan het barbaarse dreigen met wapengekletter.

In Nederland schaamt het ontmantelde leger zich inmiddels zo, dat er nauwelijks nog soldaten opduiken in het straatbeeld. Er wordt nauwelijks nog serieus geoefend en leren rijden schijnt ook niet meer nodig te zijn voor het goed functioneren van ons verdedigingsapparaat. Hoe anders was dat een paar jaar geleden nog. 'Stuur eerst maar iemand om te gaan praten', luidt de boodschap als de politici vragen of er wat gedaan kan worden aan al die treiterende pestkoppen. Als het aankomt op nationale trots, zijn wij dood en begraven. Het is alleen nog een kwestie van een beetje netjes afwerken en wachten tot Maarten komt vertellen dat hij er al jaren geleden een hard hoofd in had.

Een heilzame dosis meningsvorming

Het wordt terecht gebracht als groot nieuws. Voor de verandering valt er wat positiefs te melden. Ik kan mij nog herinneren dat het er nog maar kortgeleden niet zo rooskleurig voor leek te staan. Mooi dat het toch nog in de goede zin is bijgedraaid. Twee zussen mogen na het overlijden van hun moeder toch in de woning blijven. Dat is de kracht van de publieke opinie en - laten wij eerlijk zijn - ook meer dan een klein beetje van de angst voor de reactie van heel veel boze Nederlanders. De betreffende corporatie had geen zin nog meer in rook op te zien gaan. Bezitters van auto's in die buurt overigens ook niet. Zij kunnen met hun schade namelijk niet rekenen op het goede hart van de corporatie.

Lezers van deze column moeten niet denken dat ik het oneens ben met de afloop van deze kwestie. Natuurlijk gun ik de meisjes van harte het vertrouwde dak boven het hoofd. Daar gaat deze column niet over. Wat mij stoort, is gewoon dat organisaties zoals die corporatie pas beginnen met het tonen van een menselijk gezicht nadat andere mensen zijn opgezadeld met de ellendige gevolgen van hun beleid. Hadden de medewerkers hun barmhartige geweten niet kunnen vinden voordat er links en rechts auto's in vlammen opgingen? Of kregen zij het pas benauwd toen de dreiging ban het brandschatten wel erg dichtbij begon te komen. Is het verlossende woord gesproken toen zij met een brok in de keel naast elkaar uit het raam stonden te kijken? Van de eigen voertuigen wilden die medewerkers liever geen afscheid nemen.

Waarschijnlijk zullen nu weer andere mensen hoogst verontwaardigd reageren. Het is onmogelijk om in Nederland met een oplossing te komen die iedereen tevreden stelt. Zo moet

het dus als je binnen tien jaar nog kans wilt maken op een woning. Even de lokale correspondent bellen met een verhaal dat tranen trekt en de publieke opinie laten werken. Ineens blijkt de soep van strikte toewijzingsregels dan toch niet zo heet naar binnen gelepeld te hoeven worden.

Wat heel wrang zou zijn, is dat zo'n afgekachelde auto het onderkomen was van iemand die al jaren op de lijst voor een woning stond. En dan moeten horen dat er echt geen vervangende huisvesting is. In dat geval krijg je volgens mij zelf ook de behoefte even naar de krant te stappen voor een heilzame dosis meningsvorming. Misschien kan zo iemand bij de corporatie langsgaan voor een goed gesprek. En dan af en toe zonder verder iets te zeggen naar de voor de deur geparkeerde auto's kijken. Angst opent deuren die voor anderen gesloten blijven.

De twee zussen hoeven zich van mijn irritatie niks aan te trekken. Ik begrijp heel goed dat zij na al die maanden mangelen door de hardvochtige corporatie toe zijn aan het gezellig maken van hun huisje. De donkere dagen komen er weer aan en zij willen hun eigen kerstverhaal deze keer niet laten verpesten.

Kijkje in de toekomst

Britse onderzoekers hebben ontdekt dat mensen tijdens de lockdown ophielden met aan de toekomst te denken. Als slag om de arm staat in de melding van het grote nieuws dat het onderzoek alleen betrekking had op Britse en Franse mensen. De verwachting wordt echter uitgesproken dat het ook wel zal gelden voor Nederlanders. Als je de details wegdenkt, lijken wij immers best veel op elkaar.

Bij mij veroorzaakt de conclusie toch twee opgetrokken wenkbrauwen. Ik wil nog aannemen dat het plannen van een vakantie op de lange baan werd geschoven, maar ik durf te wedden dat de Britten en Fransen met smart uitkeken naar het moment dat de lockdown achter de rug was. Hoezo niet denken aan de toekomst? Ze deden niks anders. Ze hadden verder ook niks te doen. Of hebben de onderzoekers voor hun eigen gemak maar een onderscheid gemaakt tussen wat zij wel en wat zij niet beschouwen als denken aan de toekomst? Vakantieplannen wel, zorgen of het goed zal aflopen niet. Op die manier kan ik met een onderzoek ook uitkomen bij een tevoren uitgedachte conclusie.

Het onderzoek werd lekker breed uitgevoerd onder achtenzeventig mensen binnen het bereik van de universiteit van York. Je kunt het wetenschappelijk noemen, maar voor hetzelfde geldt ook weer niet. Het ligt er maar aan hoe hoog de lat is gelegd. Diederik Stapel zou het inderdaad representatief genoeg noemen. Maar hij liep dan ook wel vaker wat voor de muziek uit. Bij Maurice de Hond kom je met een dergelijke magere steekproef niet weg.

Wat de Britten en de Fransen volgens het onderzoek ook hebben afgeleerd tijdens de lockdown, is een beetje sociaal doen. Wat ik bij dit deel van het onderzoek mis, is een deugdelijke nulmeting.

Ik kan mij herinneren dat Britten en Fransen er voor corona ook een handje van hadden de belangen van anderen niet zo hoog in te schatten. Zodra puntje bij paaltje kwam, waren zij toch meer van het hemd dat nader is dan de rok. Denk maar aan het gemak waarmee de Britten Europa de opgestoken vinger toonden en aan de beelden van Fransen die 'gekleed' in een versleten hemd balletjes gooien onder de platanen voor een dorpscafé. Dan zijn denk je toch niet als eerste aan mensen die druk bezig zijn zich te bekommeren om de belangen van anderen.

Onderzoeken dienen meestal een duidelijk doel en in dit geval zal het wel niet anders zijn. Bij de presentatie van de conclusies zat waarschijnlijk al de aanbeveling dit grote probleem tot op de wetenschappelijke bodem uit te zoeken en daarbij ook de rest van Europa mee te nemen. Met een raming van wat de onderzoekers de komende jaren nodig denken te hebben. Een goed onderzoek is tenslotte een kijkje in de toekomst.

Het lijkt wel pakjesavond

Haaren hoort sinds kort bij mijn woonplaats Oisterwijk. Misschien niet van harte, dat weet ik niet, maar de inwoners doen wel hun best zich aan te passen. Oisterwijk heeft in het centrum een kiosk staan voor het ten gehore brengen van muziek en de inwoners van Haaren besloten zonder duwtje in de rug ook zoiets te proberen. En omdat het toch een bijzondere gebeurtenis betrof, pakten de initiatiefnemers stevig uit met een aantal ontwerpen waaruit gekozen kon worden.

Nou, dat lieten de inwoners zich geen twee keer zeggen. De optie die uiteindelijk in de prijzen viel, mag met recht bijzonder worden genoemd. Geen kiosk zoals je die overal kunt vinden, maar een moderne kiosk in de stijl van een heuse doorstroomlocatie waar Sinterklaas en de Pieten coronaproof doorheen kunnen scheuren zonder gas terug te nemen.

Over de vormgeving zijn de meningen verdeeld. Sommigen kunnen hun geluk niet op, anderen vinden het ding ronduit lelijk. Zo lelijk dat zij de wethouder alleen in het geheim willen laten meewerken aan de ingebruikneming. Een boosaardig plan dat gelukkig kon worden verijdeld dankzij de oplettendheid van andere inwoners, die de wethouder ineens met een kist zagen sjouwen en die de uitleg over bloembollen die de grond in moesten niet echt geloofwaardig vonden. Om de zaken recht te zetten, werd er heel snel nog iets van een echte opening georganiseerd.

Strikt genomen is het niet eens een echte kiosk, maar meer een soort permanente partytent waar je door de afwezigheid van hekken en hoogteverschillen moeiteloos een complete kroeg naar binnen kunt schuiven. Er valt iets voor te zeggen, want vaak zal er ook weer niet een harmonie neerstrijken. In

tegenstelling tot Oisterwijk heeft Haaren nu een kiosk die voor allerlei doeleinden kan worden ingezet.

Het verhaal van de stiekeme wethouder intrigeerde mij nog het meest, toen ik las over de kiosk die door twee partijen apart van elkaar werd geopend. Wat hebben ze de arme man buiten het zicht van de camera laten begraven in die kist? De restanten van de laatste lijken uit de Haarense archiefkast? Ik houd het op documenten over scheve afspraken met projectontwikkelaars. Gedane beloften die straks ineens uit het doosje springen om de wethouder heel hard in diens achterste te bijten.

Hoewel de uitvoering van de kiosk niet bij iedereen in de smaak valt, kunnen de meeste inwoners van Haaren het gebaar op zichzelf wel waarderen. Zij werden al getrakteerd op een cultuurprijs en een gratis voorleesboekje bij de milieustraat, zagen een dorpsgenoot op het schild worden gehesen als zogenoemde 'dorpsdoener' en als kers op de taart staat er nu dus ook een hypermoderne kiosk te pronken. Het lijkt wel pakjesavond, moeten ze daar denken. Meteen gevolgd door de vraag wat Oisterwijk met al die goede gaven probeert te verbloemen. Opslagplaatsen voor Oisterwijkse senioren? Zoals nu Moergestel al staat te gebeuren? De inwoners van Haaren zijn niet op het achterhoofd gevallen. Oisterwijk heeft nog heel veel senioren.

Blaffende honden

Bestaat er zoiets als een kritieke massa van waanzin? Zoals de kernenergie ook een kritieke massa heeft, waarna het niet meer mogelijk is op de rem te trappen. Nog niet zolang geleden werd iemand die met deze vraag kwam, vierkant uitgelachen door de rest van het land. Sinds corona de deuren van gesloten instelling Nederland heeft geopend, durven de meeste mensen het niet meer aan nog te lachen.

Een voetballer die ooit voor ons nationale paradeploegje in de wei mocht, laat op Twitter weten dat hij onze premier een voorspoedige overgang naar het volgende leven gunt. En dat was slechts één van de bedreigingen die Mark Rutte in die week te verstouwen kreeg. Er schijnt een breed gedragen verlangen te zijn om creatieve Mark te promoveren tot Mark de Zwijger. Waar blijven de leden van Outbreak Management Team en Gezondheidsraad met de aanbeveling heel snel te komen tot een mentaal bevolkingsonderzoek?

Vroeger zat de wereld nog vrij overzichtelijk in elkaar. Je had aan de ene kant dansleraar Willem Engel met zijn rare perceptie van de waarheid en aan de andere kant had je het leeuwendeel van de vaderlandse bevolking dat geloofde in het gevaar van corona en dat klapte om de werkers in de zorg te steunen in deze moeilijke tijd. Het was een prima systeem tot het moment dat het complete kabinet na de eerste golf besloot op vakantie te gaan en het land aan Willem met zijn volgelingen te laten. De rest is – zoals ze dat zo mooi zeggen – geschiedenis.

Cabaretier Jochem Myjer laat nog even weten dat hij werd achtervolgd door een enge kerel, die wilde weten waarom lafaard Jochem zijn show nog niet heeft uitgesteld tot mensen weer zonder QR-code naar binnen mogen. Dat komt er nu van

als je besluit verwarde personen niet langer liefdevol af te zonderen van de rest van de samenleving. Dan raken zulke mensen verstrikt in de kletsverhalen van dansleraar Willem de Waanzinnige en hollen zij schuimbekkend achter onze cultuurdragers aan. Jochem doet wel alsof hij de zaak luchtig opvat, maar ik weet zeker dat hij nog vaak aan dat incident terugdenkt. Wat als de blaffende honden van Willem ook blijken te bijten? Is er in dat geval snel genoeg iemand ter plaatse met een injectie tegen hondsdolheid?

En welke culturele vaandeldragers zijn hierna aan de beurt om zich in de aandacht van Willem en alle andere coronasceptici te mogen verheugen? Als zij de smaak eenmaal te pakken hebben, houd ik alles voor mogelijk. Moet ik mij als kleine columnist al zorgen gaan maken? Het zal maar zo zijn dat Willem en zijn volgelingen geen gevoel voor humor blijken te hebben en verhaal komen halen voor alle lelijke dingen die ik over hen heb geschreven. Uiteindelijk komt elk boontje om zijn loontje en met die korte beentjes van mij zit ik in dat geval zwaar in de problemen.

De gesel uit Afgangistan

Laatst schreef ik per ongeluk ineens Afgangistan. Het zal wel zo'n door de psyche ingegeven vergissing zijn geweest. Dat overkomt mij vaker. Ik heb het ook over een miniserie en kinderbijslag. Versprekingen met een kern van waarheid, die een tipje oplichten van de zwarte sluier die mij bedekt.

Afgangistan ligt niet aan de andere kant van de aardbol. Afgangistan: dat zijn wij. Noem maar wat op en wij zien kans het te laten uitlopen op een totale afgang. Geld terugbetalen dat ten onrechte werd ingevorderd, vervelende memo's en bonnetjes buiten het zicht houden, op instorten staande huizen herstellen, een kabinet formeren, het klimaat redden. Het heeft iets van dat gezegde over de schatjes in de verschillende stadjes. Kijk een willekeurige kant uit en wat je krijgt is ellende.

Zelfs de Tweede Kamer is geen veilig toevluchtsoord meer. Zodra ik de televisie aanzet, schiet Caroline van der Plas als de spreekwoordelijke speer uit de startblokken om een domme vraag te stellen. Waarom er bijvoorbeeld geen stad wordt gebouwd in de Oostvaardersplassen. Als natuurgebied is het toch niet geschikt in haar ogen. Straks gaat zij ook voorstellen het zuiden van Limburg plat te schrappen, omdat er dan minder gevaar is dat kostbare landbouwgrond moet worden opgeofferd voor nutteloze natuur.

De andere Kamerleden mogen dat van het Reglement van Orde van de Tweede Kamer niet zeggen dat Caroline uit haar nek staat te kletsen en Pieter Omtzigt zit klaar om de kleinste overtreding aan de grote klok te hangen. Daarom blijft het haar lukken over te komen als het gezonde verstand zelf. Volgens de peilingen komt Caroline na de volgende verkiezingen met minstens zes volgelingen in de blauwe zetels zitten. Door het

wegvallen van D66 en het CDA is er ruimte gekomen en daar maakt Caroline dankbaar gebruik van. Ik zie haar een aanloop nemen en hoor de andere Kamerleden roepen: 'Geen bommetje!' Zeven Kamerleden die er een sport van zullen maken zoveel mogelijk domme moties in te dienen. Uiteindelijk raken de andere Kamerleden door al die nummers in de war en kan Boer Burger Beweging een punt bijschrijven op de scorekaart. Handig om bij de daarna komende verkiezingen mooie sier te maken bij de stemmers die het vakje van Caroline rood maken omdat zij af en toe ook dingen willen roepen die nergens op slaan. Dat de rest van Nederland moet stoppen hen dom te noemen bijvoorbeeld. Caroline is de enige die zich hun barre lot aantrekt. Ik vraag mij als een soort hersengymnastiek af wat er zal gebeuren als wij Caroline ambassadeur maken en met haar geloofsbrieven op het vliegtuig naar Kabul zetten. 'Ik ben de gesel uit Afgangistan', roept zij. 'Als jullie niet stoppen met het doodmaken van onze tolken, laat ik Erica Terpstra ook invliegen. Die gaat dan net zo lang roepen dat jullie kanjers zijn tot jullie allemaal gaan vragen om euthanasie.' Wij moeten er nog even op wachten, maar dan krijgen wij ook wat. Alhoewel, waarschijnlijk zien wij kans ook dat tegen te laten vallen.

De onderbuik van het volk

Een cosmeticamerk maakte onlangs bekend dat het de samenwerking met twee in de invloed van de maan gelovende zusters heeft afgekappt en dat het interview van de website is gehaald. Het is heel vervelend voor de dames, maar de gerechtigheid moet zegevieren. Met veel omhaal van woorden geeft het bedrijf aan zoveel spijt te hebben. Willen de lieve klanten nu alsjeblieft weer de rotzooi van het bedrijf op de huid smeren? Het was nooit de bedoeling de afnemers tegen de haren in te strijken en de directie zal het echt nooit meer doen. Alvorens mij verder in de kwestie te verdiepen, moet ik eerst even naar het kleinste kamertje om mijn ergernis uit te kotsen.

De ene zus is een bekende Nederlander, van de andere heb ik eerder nooit gehoord. Ze heeft voor zover ik weet geen ondeugdelijke mondkapjes verkocht aan minister Hugo de Jonge, na sluitingstijd de wildstand beheerd in de buurt van Apeldoorn, of bananen ingevoerd via de haven van Antwerpen. De naam had iets vlotter gekund, maar dat is geen reden haar zakelijk succes te misgunnen.

De zusjes zijn zoals gezegd zwaar in de ban van de maan. Zo zwaar dat zij zelfs een kalender hebben gemaakt om aan te geven wanneer het de beste dag is een bepaald smeerseltje aan te brengen op de huid. Misschien kwamen zij eens per maand ook bij elkaar om naar de volle maan te huilen en hebben zij door de bijnaam van 'Moonsisters' aan te danken. Iedereen moet net als ik maar voor zichzelf uitmaken wat ervan te denken. En dat de zusjes meer vertrouwen in de maan zeggen te hebben dan in het vaccin van Hugo, is waarschijnlijk dom, maar niet verboden. Een Nederlands topmodel denkt er ook zo over en zij wordt niet door een groep gestoorden in de wielen gereden.

Fons Jansen had het in een conference ooit over briefschrijvers die dreigden de NCRV-gids niet meer te zullen lenen als er onwelgevallige dingen in stonden. Het was een welverdiende sneer in de richting van het deel van Nederland dat bij nader inzien beter analfabeet had kunnen blijven. De figuren die nu zo zuiver op de graat over willen komen, moeten het mij maar niet kwalijk nemen dat ik hun gezever in dezelfde categorie onderbreng. Het merendeel van hen heeft vermoedelijk nog nooit iets uit de productlijn van het cosmeticamerk gekocht, maar aan hun gevoel voor rechtvaardigheid mankeert nog niks. De hypocrieten die lieten weten geen producten van het bedrijf te zullen kopen zolang dat gewraakte interview op de website stond, hebben elke vrijdag wel naar het door de ene zus gepresenteerde programma gekeken. Ik heb niemand horen gillen dat de omroep er spijt van zou krijgen met die schandvlek van Nederland in zee te zijn gegaan. Er zal wel iets zijn dat aan mijn aandacht ontsnapt, maar raar vind ik dat wel. Raar en een beetje eng. De geschiedenis heeft geleerd dat de onderbuik van het volk geen kompas is om blindelings op te varen.

Een andere wind

Mijn columns gaan de laatste tijd wel erg vaak over politiek. Lezers hoeven zich geen zorgen te maken: het is mij ook opgevallen. Zolang het nieuws echter wordt beheerst door wat er in de formatie gebeurt, ben ik bang dat wij nog even op de tanden moeten bijten.

Voor de liefhebber valt er overigens wel wat te genieten. Ik vind dat die kant van de medaille ook best een keer belicht mag worden. In de plenaire zaal van de Tweede Kamer wordt een strijd gevoerd over een fundamenteel staatsrechtelijk punt. Is het aan de Tweede Kamer om het kabinet opdrachten te geven, of houden wij vast aan de nevenschikkende verhoudingen van het dualisme?

De Jeanne d'Arc van onze boeren werpt zich tijdens debatten met haar hele gewicht in de discussie en roept dat het kabinet moties van de Tweede Kamer gewoon netjes moet uitvoeren. Zij is het vervelende kind dat het niet kan laten zich te melden als moeder met een kennis staat te praten. Waarom zijn er bij het parlement geen wijze mannen en vrouwen in dienst om nieuwe Kamerleden te leren dat het niet nodig is als een kip zonder kop elke domme opvatting te omarmen. Soms is het beter te zwijgen en te luisteren naar de argumenten pro en contra die op tafel komen.

Dat zwijgen wil ik overigens ook de eigenaardige financiële woordvoerder van de partij Volt in overweging geven. Zij snapt weliswaar niet precies hoe het moet gaan werken, maar zet toch alvast het idee van twee economen uit de Volt-stal in de week de belastingen met veertig miljard per jaar te verhogen. Ik neem aan dat Geert Wilders, Wiebertje van Haga en Meneer de Uil al met Fleurop hebben gebeld om een bloemetje te laten bezorgen.

Is het trouwens iemand opgevallen dat er ineens een andere wind door Den Haag waait? Mij wel. Het is de wind van de keiharde confrontatie, de revival van de onvervalste jij-bak. Een PVV'er die aan een VVD'er vraagt waarom er niks wordt gezegd over de burger, mag dat niet zeggen, omdat hij eerst maar met oplossingen moet komen. Een PvdA'er krijgt in andere bewoordingen dezelfde boodschap mee.

De tijd dat een regeringspartij zich laat ringeloren door een stelletje losers, die nog niet in staat zijn de eigen problemen op te lossen, is voorbij. Na maanden van vernedering heeft de VVD het zelfbewustzijn teruggevonden. Niks geen gebogen hoofd meer als Esther Ouwehand en Sylvana Simons de emmer met kritiek weer eens komen leeggieten. Dat de dames maar terugkomen als zij de wol hebben om hun geschreeuw kracht bij te zetten.

De PvdA heeft naar eigen zeggen een visie op de vraag in welk land wij willen leven. Ik ook, dus daar kunnen wij elkaar vinden. Zelf heb ik mijn buik inmiddels goed vol van de door de schreeuwers in de Tweede Kamer geïntroduceerde cultuur. Het kabinet controleren is niet hetzelfde als in straattaal bevelen roepen en te eisen dat bewindslieden zich heel nederig opstellen.